

Arrest

nr. 206 926 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 mei 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2018.

1.3. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 maart 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim van Arabische origine te zijn, geboren op 15 augustus 1995 te Latakia. U woonde er heel uw leven in de wijk Shalihat. U omschrijft zichzelf als analfabeet, maar volgde scholing tot het vierde jaar lager onderwijs. Vervolgens werkte u in de horeca als o.a. afwasser. U vervulde geen dienstplicht en bent ongehuwd.

U verklaart uw land van herkomst in 2013 te hebben verlaten omwille van de verslechterende veiligheidssituatie in uw land van nationaliteit. U verklaarde expliciet zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u er geen persoonlijke problemen heeft gekend met het regime, noch met leden die behoren tot de oppositie. U zag het verder niet zitten om uw dienstplicht te vervullen.

U vertrok owv de algemene situatie vanuit Latakia en reisde achtereenvolgens via Libanon, Egypte, Algerije, Marokko, Spanje, waar uw vingerafdrücken werden genomen, doch u geen asielaanvraag indiende, zo stelt u (Eurodac hit ES1 te Melilla, dd. 10/08/2016), en Frankrijk naar België, waar u op 22 mei 2017 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (afgifte 30/9/2012 te Tartous-center) en uw identiteitskaart (afgifte 15/7/2010 te Latakia).

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat uw vader actueel in Turkije zou verblijven, maar u beschikt verder naar verluidt over geen informatie. Uw moeder, A.(...) F.(...) (°05/02/1973 te Syrië, CGVS 15/34271, OV 8.169.462), vroeg asiel aan in België op 25 november 2015 (samen met 5 begeleide minderjarigen; G.(...), M.(...), K.(...), H.(...), K.(...)) en werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in februari 2017. Uw zus, A.(...) G.(...) (°22/09/1996 te Syrië, CGVS 14/18486B, OV 7.983.925), vroeg tevens asiel aan in België op 21 november 2014 samen met haar echtgenoot, zij werden erkend in januari 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van de stukken in uw administratief dossier dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje op 17 februari 2017 (zie document Ministerio Del Interior, dd. 6 juli 2017 toegevoegd aan uw administratief dossier), en er niet louter uw vingerafdrücken werden genomen, zoals u beweert (zie gehoor CGVS, p 6). In het licht van het gegeven dat Spanje zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Spanje, dat de bescherming die Spanje u biedt in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Syrië (uw land van herkomst) te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Spanje wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Spanje verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U verklaart immers dat u geen vrees hebt tov Spanje en dat u er geen problemen heeft gekend (zie gehoor CGVS, p 6). U zegt zelfs dat u in Spanje zou kunnen blijven, op voorwaarde dat uw moeder dan niet 'alleen' in België (alsook zonder haar man) zou achterblijven (zie gehoor CGVS, p 6). Hieromtrent wordt echter vastgesteld dat uw moeder momenteel 6 kinderen (waarvan 2 meerderjarig) heeft die net als haar een verblijfsstatus hebben in België. Wat de situatie van uw vader in Turkije betreft, wil u duidelijk niet dat er te veel vragen over gesteld worden en zou u hoegenaamd verder geen informatie hebben (zie gehoor CGVS, p 4).

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Spanje, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Spanje.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Spanje te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met het gegeven dat u op 17 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen in Spanje.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 57/6/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaringen dat hij zijn land van herkomst verliet in 2013 en achtereenvolgens via Libanon, Egypte, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België reisde, alwaar hij asiel aanvraag op 22 mei 2017. Hij stelt dat in Spanje zijn vingerafdrucken genomen werden, doch hij hier geen asielaanvraag indiende. Verzoeker benadrukt dat hij geboren werd in Latakia, wat blijkt uit de kopie van zijn Syrisch paspoort (stuk 3) en zoals ook wordt vermeld op de bijlage 26 die hem werd afgeleverd (stuk 4). Hij stelt vast dat deze geboorteplaats in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Er wordt in de bestreden beslissing *a contrario* uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker verklaart te zijn geboren in Latakia en dat hij een origineel paspoort (afgifte 30/9/2012 te Tartous-center) (stuk 3) alsook een originele identiteitskaart (afgifte 15/7/2010 te Latakia) neerlegde. Uit het document *Ministerio Del Interior* dd. 6 juli 2017 (stuk 5) waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, valt echter af te leiden dat de persoon aan wie in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend geboren is te Homs. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zonder meer kan stellen dat het

hier wel degelijk over dezelfde persoon gaat en dat hem daarom het voordeel van de twijfel dient verleend te worden waar hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Spanje. Hij wijst er te dezen ook op dat de beslissing van de Spaanse autoriteiten met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming aan een zekere M.A., geboren te Homs, niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, waardoor het voor hem niet mogelijk is om na te gaan of deze beslissing wel degelijk betrekking heeft op zijn persoon. Hij voegt hieraan toe dat er bovendien een gebrek is aan objectieve elementen in het administratief dossier op basis waarvan de identiteit van de persoon die de subsidiaire bescherming in Spanje heeft verkregen kan gecontroleerd worden, zoals een fotokopie van het paspoort, een foto, een kopie van de beslissing van de Spaanse autoriteiten, *et cetera*. Het is voor verzoeker aldus onmogelijk om te verifiëren of het document van de Spaanse autoriteiten op hem betrekking heeft. Verzoeker besluit: *“Dat bijgevolg duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing heeft genomen zonder zelfs de mogelijkheid te hebben gehad om na te gaan of de identiteit van de persoon die subsidiaire bescherming geniet in Spanje overeenstemt met de identiteit van verzoeker (door de geboorteplaats, de foto's, de handtekening, en dergelijke met elkaar te vergelijken), terwijl dergelijke verplichting wel op haar rustte teneinde te voorzien in een degelijke motivering van de beslissing.*

Dat de tegenpartij zich klaarblijkelijk niet heeft gesteund op objectieve elementen, maar de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op de subjectieve verklaring van de Spaanse autoriteiten.

Dat men van de tegenpartij, gezien het ingrijpende karakter van haar beslissing, mag verwachten dat zij de nodige omzichtigheid aan de dag zouden leggen en zich er met alle mogelijke middelen van tracht te verzekeren dat de identiteit van beide personen wel degelijk overeenstemt.

Dat er, in casu, sprake is van een schending van de algemene beginselen van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid.

Dat de tegenpartij, door zich er niet van te vergewissen dat het hier wel degelijk om dezelfde persoon gaat en simpelweg af te gaan op een verklaring van het Spaanse Ministerio Del Interior stellende dat de subsidiaire bescherming werd toegekend aan een persoon die elders geboren werd, haar motivatieplicht, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schendt.

Dat de tegenpartij tevens het op haar rustende beginsel volgens hetwelk het administratieve bestuur gehouden is te oordelen rekening houdend met alle relevante elementen van de zaak niet in achtvingt.

Dat bijgevolg de tegenpartij artikel 3 van het EVRM schendt in die mate dat zij zich er niet van heeft vergewist dat verzoeker naar Spanje zou kunnen terugkeren en aldaar internationale bescherming zou krijgen.

Dat er een kans bestaat dat het hier twee verschillende personen betreft en dat bijgevolg verzoeker in Spanje op straat zou kunnen belanden met alle mogelijke ernstige gevolgen tot gevolg en dit kan resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

In hoofdorde vraagt verzoeker de erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meerdere elementen van zijn relaas niet (afdoende) heeft bestudeerd door zich te beroepen op een verklaring van de Spaanse autoriteiten waarvan het niet zeker is dat deze dezelfde persoon betreft, wat nochtans essentieel was om zijn vrees in geval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Spanje en/of Syrië. Verzoeker meent dat zijn terugkeer naar Spanje hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *“Het CGVS heeft het relaas van verzoeker **duidelijk eenzijdig geanalyseerd** : de tegenpartij heeft zich slechts op één administratief document gebaseerd zonder zich er van te vergewissen dat het dezelfde persoon betrof. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de geloofwaardigheid van zijn relaas ten goede komen.*

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.

Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van twee pagina's uit verzoekers paspoort, de bijlage 26 die aan verzoeker werd afgeleverd, een document

van het Spaanse Ministerio del Interior dd. 6 juli 2017, een interne nota van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7 juli 2017 en een document “Einde Dublin procedure in BE” dd. 6 november 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij het oude artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet (dat met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 43 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen) geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Oud artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde immers “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.*” (eigen onderlijning). Dit artikel was *in casu* niet van toepassing. Immers, de thans bestreden beslissing betreft geen weigering tot inoverwegingname doch een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Spanje.

Verzoeker laat tevens na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien zodat er vanuit kan worden gegaan dat zijn fundamentele rechten verzekerd zijn in Spanje, dat de bescherming die Spanje hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, uit niets blijkt dat de bescherming die door Spanje wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat hij ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of hij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen, zoals wordt toegelicht, en het Commissariaat-generaal geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat hij verhinderd zou zijn om zich terug naar Spanje te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met het gegeven dat hij op 17 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Spanje.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 maart 2018 (CG nr. 1713751), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. (Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormde de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting was een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en was ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Spanje, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

(Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a) van richtlijn 2013/32/EU (herschikte Procedurerichtlijn). In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht *“De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...)*

Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen

indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon aan wie reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in een andere Europese lidstaat, *in casu* Spanje, wordt geweigerd, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.7. Uit de informatie afkomstig van het Spaanse Ministerio del Interior blijkt dat aan verzoeker op 17 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. Verzoeker betwist dit gegeven en houdt vol dat hij in Spanje nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Spanje (Hit Eurodac), hetgeen door verzoeker ook niet wordt ontkend. De referentie van deze Eurodac Hit werd, samen met verzoekers persoonsgegevens, zijn foto en een kopie van zijn paspoort en identiteitskaart, gevoegd bij het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-verordening (Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013) dat werd gericht aan de Spaanse autoriteiten. Aangezien verzoeker aldus werd geïdentificeerd (mede) op basis van zijn vingerafdrukken, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoegzaam vaststellen dat verzoeker en de persoon aan wie in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend dezelfde persoon betreft. Dat de informatie verschaft door de Spaanse autoriteiten als geboorteplaats Homs vermeldt terwijl verzoeker geboren is in Lattakia, zoals blijkt uit het door hem voorgelegde paspoort, kan meerdere redenen hebben. Zo kan niet worden uitgesloten dat verzoeker ten overstaan van de Spaanse autoriteiten zelf heeft verklaard geboren te zijn in Homs of het kan een loutere materiële vergissing betreffen. Wat er ook van zij, de afwijking wat betreft de geboorteplaats doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker aan de hand van zijn vingerafdrukken werd geïdentificeerd als zijnde de genaamde M.A., geboren op 15 augustus 1995, aan wie in Spanje op 17 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De kritiek in het verzoekschrift dat de beslissing van de Spaanse autoriteiten met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming aan een zekere M.A., geboren te Homs, niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, waardoor het voor verzoeker niet mogelijk is om na te gaan of deze beslissing wel degelijk betrekking heeft op zijn persoon, en dat er bovendien een gebrek is aan objectieve elementen in het administratief dossier op basis waarvan de identiteit van de persoon die de subsidiaire bescherming in Spanje heeft verkregen kan gecontroleerd worden, zoals een fotokopie van het paspoort, een foto, een kopie van de beslissing van de Spaanse autoriteiten, *et cetera*, waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om te verifiëren of het document van de Spaanse autoriteiten op hem betrekking heeft, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet heeft gesteund op objectieve elementen maar de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op de subjectieve verklaring van de Spaanse autoriteiten en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft nagegaan of de identiteit van de persoon die subsidiaire bescherming geniet in Spanje overeenstemt met zijn identiteit.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de

toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, als subsidiair beschermd in Spanje er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat hij in Spanje geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Hij ontkent slechts dat hij in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende en bijgevolg ook dat hij er de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, waarin hij om hoger vermelde redenen echter niet kan worden gevolgd, en betoogt dat een terugkeer naar Spanje, waar hij bij gebrek aan internationale bescherming op straat zou kunnen belanden met alle mogelijke ernstige gevolgen van dien, hem dan ook zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM. Met dergelijke verweer slaagt verzoeker er echter geenszins in een ander licht te werpen op de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, waar het volgende wordt overwogen: *“In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Spanje verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

U verklaart immers dat u geen vrees hebt tov Spanje en dat u er geen problemen heeft gekend (zie gehoor CGVS, p 6). U zegt zelfs dat u in Spanje zou kunnen blijven, op voorwaarde dat uw moeder dan niet 'alleen' in België (alook zonder haar man) zou achterblijven (zie gehoor CGVS, p 6). Hieromtrent wordt echter vastgesteld dat uw moeder momenteel 6 kinderen (waarvan 2 meerderjarig) heeft die net als haar een verblijfsstatus hebben in België. Wat de situatie van uw vader in Turkije betreft, wil u duidelijk niet dat er te veel vragen over gesteld worden en zou u hoegenaamd verder geen informatie hebben (zie gehoor CGVS, p 4).

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Spanje, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Spanje.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Spanje te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met het gegeven dat u op 17 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen in Spanje.”

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Spanje, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Spanje gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij deze appreciatie kunnen ombuigen. Verzoekers paspoort en identiteitskaart tonen immers slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

Het door verzoeker aangehaalde reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Syrië dient, in het licht van de aan hem toekende subsidiaire beschermingsstatus in Spanje, niet opnieuw in overweging te worden genomen in België.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS